

Василияди въ Букурещъ, кога, обаче, неизвѣстно. Въ Букурещъ той получилъ и образованието си въ ромжски училища, прѣзъ които той миналъ, тъй да се каже, неврѣдимъ и безъ да му се нахърни националното самосъзнание като българинъ. За да получи висше образование по медицината, Никола Василияди билъ изпратенъ въ Парижъ, дѣто по всѣка вѣроятностъ и свършилъ наукитѣ си. Точни данни обаче липсватъ. Туй, което се знае за неговия животъ въ Букурещъ, то е, че е наслѣдилъ значително богатство отъ баща си Василь Георгеску, богатство, което той съумѣлъ съ трудъ и пестене да увеличи, Освѣнъ туй отъ дѣлата на Българската добродѣтелна дружина се вижда, че Д-ръ Василияди е стоялъ винаги въ близки сношения съ дружината. Д-ръ Василияди останалъ нежененъ и нѣмалъ наслѣдници нито по възходяща, нито пъкъ по нисходяща линия. Той живѣлъ и работилъ за отечеството си. Като интелигентенъ българинъ, обвзетъ отъ духа на своето врѣме, той билъ убѣденъ, че въ една възраждающа се нация на първо мѣсто трѣбва да се въздигне индустрията, затова и рѣшилъ да завѣщае богатството си, за да се въздигне въ Габрово едно *политехническо* или занаятчийско училище, което да носи името „Д-ръ Василияди“. Завѣщанието си той написалъ въ 1881 год., за неговъ изпълнителъ опрѣдѣля Д-ръ Петъръ Протичъ, а за универсални легатори Евл. Георгиевъ и Д-ръ Г. Атанасовичъ. И Д-ръ Василияди, както мнозина благодѣтелни българи емигранти въ Влашко, не забрави страната всрѣдъ която израсълъ и дѣйствувалъ. Въ завѣщанието си той опрѣдѣля 10000 лева за едно ромжско благотворително учрѣждение; 5000 лева завѣщалъ на българскитѣ църкви въ Букурещъ, 5000 лева на добродѣтелната дружина, както и извѣстни суми—на нѣкои свои близки въ Букурещъ. Остатъкътъ отъ богатството на Д-ръ Василияди, възлизащо на около